

En predikan på påskdagen

Av Johannes-Maria Störksen, karmelit

Petrus, ”klippan” och Johannes, ”han som Herren älskade”, är de två första männen som kommer till graven, tidigt om morgonen, den första dagen i veckan. Men det är en kvinna, Maria från Magdala, som har varit där först och som därefter har underrättat dem om det som hon har sett.

Petrus är den förste som går in. Han har ju fått förstaplatsen bland lärjungarna, och Johannes bekräftar hans företräde. Men Petrus förstår inte betydelsen av det som han ser. Det är så som Lukas säger det i sitt evangelium: ”När han lutade sig in såg han bara linnenvepningen ligga där, och han gick därifrån full av undran över det som hade hänt.” Petrus ser, men förstår inte. Så som det också var på förklaringsberget och vid fottvagningen.

Lärjungen som Jesus älskade, han däremot, ”såg och trodde”. Han hade, så som de andra lärjungarna, hört Jesus säga att han skulle dö och därefter uppstå. Men ingen av dem hade helt kunnat förstå vad han sade, eller helt kunnat tro att det var sant. Men nu, när han ser, tror han. Det som han ser är en hjälp för hans tro.

Han ser den tomma graven. Redan detta väcker förundran, men han kunde ju tro att det är som Maria från Magdala säger: ”De har flyttat bort Herren ur graven, och vi vet inte var de har lagt honom.”

Men han ser mer: han ser att bindlarna och duken bara har sjunkit samman, och att de ligger kvar. Omedelbart vet han att detta bara kan betyda att det inte har kommit någon och flyttat Jesu kropp bort från graven, utan Herren har själv lämnat sin fysiska existens inuti bindlarna. Han är inte längre begränsad av det som var hans fysiska, jordiska kropp, vilket han tydligt visar för lärjungarna när han senare samma dag kommer in till dem fast dörrarna till rummet där de befinner sig, är reglade. Herren har verkligen stått upp från de döda. Hans mänskliga natur har blivit förhärligad.

Petrus och Johannes såg precis detsamma. Men det är bara Johannes som tror. Tecknet som man ser kan inte i sig själv inge tro, det är inte tillräckligt att se. För att tro måste man gå längre än till att se. Ja, att se är egentligen inte det viktigaste för att kunna tro: ”Saliga de som inte ser, och ändå tror”, säger Jesus till Tomas. Johannes ser inte den uppståndne Herren, han bara ser att graven är tom och att bindlarna ligger ihoprullade.

Också vid Tiberiassjön är det "lärjungen som Jesus älskade" som först känner igen mannen på stranden (Joh 21): "Det är Herren!" Herrens kärlek har öppnat Johannes hjärta. Herrens Ande öppnar människan för den gudomliga kärleken. Så som kärleken fullständigt öppnar Simon Petrus hjärta för uppenbarelsens fullhet när Jesus tre gånger frågar honom: "Simon, Bar-Jona, älskar du mig?" Det är denna kärlek och denna tro som Petrus får som gåva, som är klippan som Kristus bygger sin kyrka på.

Johannes "såg och trodde", när han kom till graven. Då kunde hans tro förstärkas av allt det som han tidigare hade sett medan han följde Jesus. Därför kunde han senare vittna om allt. Han är en av de "vittnen som Gud i förväg hade utvalt, nämligen [de] som åt och drack med honom efter hans uppståndelse från de döda." De var män av Israels folk, av det utvalda folket som hade fått i uppdrag av Gud att vara folket som skulle vittna om Guds, vår Skapares, ingripande i människornas liv, om Guds villkorlösa och gränslösa kärlek till människorna som han hade skapat. Det folk som Guds Son skulle födas i och först uppenbaras för.

Tack vare Johannes och de andra apostlarnas vittnesbörd har uppenbarelsen av Guds kärlek kunnat hålla sig levande och alla folk får ta emot den genom evangelierna. Fast det räcker inte att läsa berättelserna, man måste ledas av den Helige Ande för att kunna ta emot uppenbarelsen av de heliga mysterierna och tro på dem. För att hjälpa oss har Gud inte bara gett oss den Helige Ande, utan också de heligas liv och exempel, först och främst Guds Moder Maria, Israels dotter, hon som var full av nåd och därför kunde säga: "Må det ske med mig efter ditt ord."

Maria trodde på det som Gud sade till henne, fast hon inte kunde se. Inte heller vi ser Jesus från Nasaret, men vi tror på vittnen som såg honom och genom deras ögon och vittnesbörd vet vi att de talar sanning. Så som vi också får hjälp till vår tro när vi ser våra bröder och systrar, speciellt de små och fattiga, de svaga och sjuka, och vet att Kristus har utgett sitt liv för dem så som han gjort för oss. Och att han har uppstått för oss alla.

Gud hjälper oss också genom sakramenten. Först och främst kärlekens sakrament, gemenskapens sakrament, sakramentens sakrament. I den kärleksmåltid som vi får ta del av under varje mässa, igenkänner vi Herren med trons och kärlekens ögon, och varandra i honom. "Livets bröd" bekräftar för oss Påskens stora budskap, den verklighet som vår tro bygger på: Han som dog för oss, Herren Jesus Kristus, Guds Son, han lever.

Denna stora glädje, denna absoluta sanning, är alla döpta kallade att vittna om. Vid mässans slut är utsändelseorden "Gå i Herrens frid" en uppmaning till att gå ut i världen och vara vittnen. Låt oss därför alla jubla, och vara glada, och bidra till att sprida det glada budskapet till alla människor. Då blir Herren glad, och ingenting är viktigare än att ge glädje åt Gud.